

Med de udgangspunkter vil vi fra dansk side arbejde aktivt og konstruktivt på at skabe grundlaget for denne udvidelse.

Det siger sig selv, at en udvidelse af EU til 27 lande stiller krav om ændringer i EU's måde at samarbejde på, for det må sikres, at EU også efter en udvidelse kan arbejde effektivt og være i stand til at træffe beslutninger. Det er trods alt evnen til at arbejde målrettet, der gør EU attraktiv så vel for medlemslandene som for gruppen af ansøgerlande.

Og endnu en gang: Er det ikke netop den opgave, der altid efter krigen har stået i centrum for dansk udenrigspolitik?

Jeg kan ikke lade være med på dette stadium at drage en parallel til et møde, som jeg i sidste weekend deltog i i Visby på Gotland, hvor Østersølandene for første gang i historien var samlede på stats- og regeringschefniveau. Vi skal tilbage til 1300-tallet for at finde et lignende møde, og de to møder kan alligevel ikke helt sammenlignes. Dengang var det kongerne og andre gode folk, der var samlet, i dag er det demokratisk valgte regeringsledere.

Jeg synes, det var spændende for første gang at fornemme, at den gamle sovjetrussiske retorik om »Fredens hav« ikke længere kun var retorik, men pludselig var på bordet i den dialog, der fandt sted mellem 11 landes stats- og regeringschefer. Rusland var der, Tyskland var der, de baltiske lande var der, Polen var der, og de nordiske lande var der. Der begynder at tegne sig en region med en befolkning i de kystnære områder, som vel er af størrelsesordenen 60 millioner indbyggere. Der begynder at tegne sig en region, som kun kan blive et fredens hav i vores generation, hvis vi formår og forstår modet og handlekraften, der ligger i at løfte udvidelsens opgave, og lader være med at gå i for små sko og drukne os i retorik og partitaktik.

Det var et lille sidespring til Gotland, til Visby, hvor vi også har sat vores historiske spor, som det ikke er alt for populært at komme ind på – ikke på Gotland i hvert fald, her var Valdemar Atterdag jo, som de historiekyndige nok kan erindre.

Men hvis vi springer tilbage til nutiden, skal min appel til alle partier være: Lad være med at trække perspektivet ned! Lad være med at tage små sko på, men tag store sko på, som vi gør i regeringen, både fysisk og politisk! Tænk bredt, tænk højt, tænk stort og tænk historisk! Lad være med at forfalde til partipolitiske fiflerier, men prøv at forstå, hvad det er for en opgave, vi

skal løse! Og husk, at der kun er en times flyvetid til Skt. Petersborg, hvor der stadig er tiggere i gaderne, og en times flyvetid til Riga, hvor der stadig er gadebørn, som lever på helt andre vilkår, end vi er vant til i Vesteuropa.

Vi må selvfølgelig se i øjnene, at forhandlingerne om de institutionelle ændringer bliver vanskelige, og det er der ikke noget overraskende i. Der er meget, der står på spil. Flere af de store lande ønsker, at regeringskonferencen skal styrke deres betydning og deres vægt i institutionerne. Fra dansk side søger vi resultater og afviser ikke på forhånd diskussioner, men lad mig slå én ting fast: De små lande i EU er ikke andenrangslande eller -nationer, og de vil ikke acceptere at blive behandlet som sådanne. Selve sjælen og selve styrken i det europæiske samarbejde er en afbalanceret, ligeværdig behandling af store og små lande.

Et andet hovedmål, som vi får understreget i disse dage, er at skabe et EU, som er tættere på borgerne. Det er egentlig tankevækkende, at borgerne i alle de lande, der gerne vil ind i EU, synes, der er et godt samarbejde, og at borgerne i alle EU's medlemslande synes, der er temmelig meget, de må forholde sig kritisk til. Det understreger vel mere end noget andet, hvor vigtigt det er, at vi på regeringskonferencen også beskæftiger os med emner og problemer, som berører den enkelte borger direkte. Det er glædeligt, at næsten alle synes at have forståelse for den opgave, og det giver et godt udgangspunkt for den danske indsats.

Regeringen vil arbejde på at styrke EU's indsats for beskæftigelsen, miljøet, forbrugerbeskyttelsen, lønmodtagerrettigheder, heriblandt ligestillingsspørgsmålet, og sikringen af åbenhed og demokrati i EU.

Arbejdsløsheden er EU's største interne problem, men det er ikke EU's skyld, at det er sådan. EU kan ikke gøre ret meget ved beskæftigelsen, hvis medlemslandene ikke selv vil gøre en indsats. Det er vigtigt at gøre sig klart, at forudsætningerne for, at EU kan gøre mere for beskæftigelsen, i virkeligheden ligger i hvert enkelt medlemsland, og derfor er det vigtigt, at vores indfaldsvinkel til at fremme beskæftigelsesamarbejdet i EU er den rigtige. Vi forestiller os, at hvert enkelt EU-land må forpligte sig til i højere grad at sætte høje mål for beskæftigelsen og dernæst forpligte sig til at samarbejde bedre.

Helt konkret forestiller regeringen sig, at følgende hovedlinjer skal indarbejdes i Traktaten, og på dette sted føler jeg trang til at citere en